

РОГАТОТО.

Снѣжинкитѣ падатѣ като мѣнички бѣли ангелчета. Кацатѣ по измрѣзналитѣ прѣстчета на младата вишна предѣ прозореча, люлѣятѣ се. Смѣятѣ се весело и тихичко. Поема ги вѣтърѣтъ, издига ги. Изведнажѣ

ше се втурне презѣ портичката на градината Рогатото и тѣ ще изпишатѣ. И тѣхниятѣ писъкѣ ще влѣзе презѣ куминя и ще посипе сажди отѣ камината.

Ти виждалѣ ли си Рогатото? Не си.

То веднажѣ дошло у дома. Никой не го е викалѣ. Дошло. Попитало Меча, нашето куче:

— Де е вашия Шишо, искамѣ да го изямѣ!

За мене питало. Азѣ съмѣ спѣлѣ на рогозката. То било вечерѣ и нищо не съмѣ чулѣ.

Мечо го питалѣ:

— Че защо искашѣ да изядешѣ Шиша?

— Защото, — рекло Рогатото, — той снощи, като го накара баба му Куна, да иде и да донесе съ кошчето сламица за волчето, не отишѣлъ. Накаралѣ малкото Кунче и то забравило плѣвнята отворена. Влѣзли кокошкитѣ, разпѣпрали всичката слама. Чу ли?

— Остави го, — помолилѣ се Мечо, — той сега нашиятѣ Шишо спи на рогозката. Други пѣтъ ще го ядешѣ.

Рогатото постояло, помрѣзнало до портичката, трѣгнало си.

— Хайде, — рекло, — други пѣтъ!

Кѣде ходи Рогатото? Скитори по уличката, нагоре, надолу, като смахнато. Нищо не работи. То е много страшно. Баба казва, че който го видѣлъ, примиралѣ отѣ страхѣ. То не хапѣло, ама рогата му били остри, като игли и дето боднѣло — кръвчица потичала. Ношемѣ го виждали седнало на моста струнски, чѣте една книга. Въ нея пишело, че който има дѣлга брада, да я остриже. Който не оре, нѣма жито да сбере, който пие вино, ще му пусне кръвчица, който е сиромасѣ, по-скоро да стане богатѣ!